

Sygn. akt III CSK 239/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J. L.  
przy uczestnictwie A. G.  
o rozgraniczenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 22 października 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu  
z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt III Ca 110/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – w sprawie o rozgraniczenie - oddalił apelację wnioskodawcy i uwzględniając zażalenie uczestnika zmienił zaskarżone postanowienie z dnia 4 lipca 2014 r. Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, VII Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w Muszynie.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie przyczyn kasacyjnych określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 48). Tymczasem - w istocie - skarga kasacyjna skierowana została przeciwko ustaleniom i ocenie dowodów, które nie podlegają kontroli kasacyjnej (art. art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.).

Sformułowane w skardze zagadnienie prawne nie występuje, oczywiste jest bowiem, że postępowanie sądowe zostało oparte na zasadzie swobodnej oceny dowodów, nieprzewidującej formalnej gradacji mocy dowodów; tę moc, istotność i przydatność ocenia samoistnie sąd *meriti*.

Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał, że postanowienie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

